

en förhöjning af högsta delaktighetsbeloppet i folkskolelärares pensionsinrättning från 1,000 kronor till 1,200 kronor skulle utöfva på nämnda inrättnings samt folkskolelärares enke- och pupillkassas förmåga att uppfylla sina förbindelser, samt, för den händelse den ifrågasatta förhöjningen kan ske utan afsevärdt ytterligare tillskott från statsverket, för Riksdagen i ämnet framlägga förslag.

Med undersåtlig vördnad:

Stockholm den 8 Maj 1886.

N:o 52.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaran den 8 Maj 1886.
— — — — Andra Kammaran den 8 Maj —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, om vidtagande af åtgärder för afskaffande af kollekt för statsändamål.

(Första Kammarans Tillfälliga Utskotts N:o 2 Utlåtande N:o 6 och Andra Kammarans Tillfälliga Utskotts N:o 3 Utlåtande N:o 31.)

Till Konungen.

De mest allmänna af de i rikets kyrkor insamlade kollekt, från hvilka understöd och bidrag utgå åt sådana inrättningar, om hvilkas upprätthållande staten, landsting eller kommuner hufvudsakligen draga försorg, utgöras af dem, som blifvit anslagna till sjömanshusen i riket, enligt reglementet för sjömanshusen den 4 Mars 1870 § 37, till allmänna institutet för döfstumma och blinda, enligt Kongl. bref den 29 Augusti 1825, till stiftens byggnadskassor, enligt stadgan för rikets allmänna läroverk den 1 November 1878 § 135, till länslasarett, enligt instruktionen för direktionerna öfver

länslasarettens den 21 Oktober 1864 § 14, till vaccinationens upphjelpande, enligt Kongl. bref den 5 Juli 1806 och reglementet den 29 September 1853 § 9, jemte kollekt till Lunds stifts folkskolelärareseminarium, hvilka i stiftets kyrkor uppbäras, enligt domkapitlets derom gifna cirkulär.

Föreskrifterna om att kollekt böra för statsändamål upptagas torde väl vid sin uppkomst hafva varit ändamålsenliga och af behof påkallade, men lärer detta sätt att bereda statens stiftelser behöfliga inkomster numera icke vara lämpligt. Omförmälda inrättningar och möjligen andra dermed likartade, som inom ett eller annat stift kunna erhålla bidrag genom kollektmedel, torde kunna på lämpligare sätt komma i åtnjutande af de medel, som för dem äro behöfliga, men äfven om de inkomster, som nämnda inrättningar genom kollektmedel erhålla, väl icke lära vara särdeles betydliga, får man likväl härvid icke förbise, att förlusten deraf måste på ett eller annat sätt ersättas dessa inrättningar, enär icke någon af dem torde kunna utan afsaknad undvara de medel, de på sådant sätt hittills bekommit.

Då de två årliga kollekt, som genom Kongl. bref den 6 Mars 1764 och den 28 November 1835 beviljats ecklesiastikverket i Lappmarken, afskaffades genom cirkuläret den 1 Oktober 1851, skedde detta icke heller förr än efter det anslaget för nämnda verk blifvit med motsvarande penningbelopp af Rikets Ständer förhöjdt och å stat uppfördt.

Med anledning af hvad sålunda blifvit anfördt får Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet skett, härmed anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, om och under hvilka vilkor sådana kollekt må kunna upphöra, som nu i kyrkorna upptagas till understöd åt inrättningar, för hvilkas upprätthållande det hufvudsakligen tillkommer statsverket, landsting eller kommuner att draga försorg.

Med undersätlig vördnad:

Stockholm den 8 Maj 1886.